

Mä taisin törmätä enkeliin

© A. Sovijärvi, 2001, rev D

<http://apz.fi/kirjat/>

*"Ei mua jää kaipaamaan, muut kuin ehkä mutsi vaan.
Nyt kai monen mielestä saan, kuukahtaa, tälläinen."
- Kuin jäisellä peltikatolla / Leevi*

1 .. Intro

"Pohtinut olen tätä maailmaa... mutta enää jaksa en"

Kevät 1999. Istuskelin opinto-ohjaajan kansliassa ollen henkisesti jossain hyvin kaukana, tämän kuolevaisten maailman ulottumattomissa. Silloin tällöin tajuntaani tarttui muutamia kuin ilmassa leijuvia sanoja .. 'kirjoitukset' .. 'et sä pärjää' .. 'sun pitää tsempata nyt'.

Mutta kuten sanoin, en ollut paikalla ja päädyttyään itsekin samaan lopputulokseen opo antoi minun lopulta lähteä. Laukkuani raahaten kävelin ulos kansliasta. Vielä viimeinen vilkaisu sisään. Opo pyöritteli päätään - aivan kuten minäkin.

Kävellessäni alas portaita lyöttäytyi Suvi sen kummemmin kysymättä seuraan, tietäen kuitenkin jo kokemuksesta milloin ei ollut hyvä hetki avautua arkipäivän murheista. Juuri nyt minusta tuntui tyhjälle, aivan kuin olisin ollut enää ontto kuori. Viimeisten kuukausien aikana oli tapahtunut paljon; paljon enemmän kuin pystyn kerralla edes käsittelemään. Nyt vain ääretön paha olo jaksoi seurata minua jatkuvasti kuin ukkoskuuro.

Edelleenkin täydessä hiljaisuudessa sain kyydin lopulta kotiin. Tämä ajatusten lukeminen oli yksi asia jota jaksoin vuodesta toiseen Suvissa arvostaa. Nostin kättä laiskasti perään hänen jatkaessaan matkaansa rivitalokämpämme edestä.

Perheemme oli oikeastaan kuin jostain huonosta jenkkihuumorisarjasta. Äidin ja itseni lisäksi siihen kuuluivat veli- sekä siskopuoleni Sami ja Riikka, sekä äidin nykyinen mies, jota kaikki tuntuivat kutsuvan iskäksi. Minun ja 'iskän' välillä vallitsi käytännössä sotatila. Jos olimme molemmat samassa huoneessa, tuntui kuin lämpötila olisi laskenut pari astetta.

Sami ja Riikka taas eivät minua juuri noteeranneet, enkä minäkään jaksanut heille montaa ajatusta suoda. Elin aika pitkälle omaa elämäni tässä kommuunissa, jonka henki äitiä lukuun ottamatta käski minua kaunistelematta painumaan helvettiin täältä.

Ehdin juuri istuttaa persaukseni huoneeni sängylle, kun äiti syynäsi sisään päällään yksi hänen 'yrittäisit nyt jo ryhdistäytyä'-ilmeistään. Ei se tiennyt, ei voinut edes uneksia siitä mihin paskaan olin tallannut peruskoulun läpi käydessäni, eikä myöskään osannut eläytyä siihen osaan jota elin.

Loppujenlopuksi näin tilanteeni melkein kuin uppoavana pikkupaattina keskellä valtamerta: Suvi jaksoi lappaa jatkuvasti pohjalle kertyvää suolavettä yli laidan, mutta se vain hidasti kulkuani kohti pohjaa.

Luin aikanaan yläasteella jaetusta propagandasta, että itsemurha-ajatukset ovat normaalia siinä iässä. Ei minulla niitä kuitenkaan ollut, joskus saatoin uneksia voivani vain tuntea itseni huolettomaksi ja nukkua rauhallisesti pois, ei mitään väkivaltaista. Mutta eihän minulla siihen pokkaa ollut, unelmat jäivät unelmiksi ja haaveet hautautuivat elämän rantaliejuun.

Yksi asia joka minua kellutti pinnalla, oli haavemaailma. Otettuani henkisesti turpiin yritin korjata itseäni matkaamalla mielessäni pois tästä kaikesta, muihin maihin; ulottuvuuksiin - kauas. Ja yläasteen selvisin, nyt otteeni alkoi kuitenkin livetä.

- "Opo soitti mulle töihin" aloitti äiti lopulta.

En sanonut mitään.

- "Voisit sentään edes vähän ottaa itseäsi niskasta kiinni" hän jatkoi, tuhahdellen ja yrittäen näyttää vihaiselta. Olen liian hyvä ihmistuntija mennäkseni siihen että hän olisi ollut vihainen, vaistosin itkun huoneen yli.

- "Ei sinusta koskaan tule mitään!" hän sai sanottua ennen kuin joutui vetäytymään itkien. Se sattui. Sattui enemmän kuin arvasikaan, mutta kyllä minä sen jo kestäin... kai.

Eteisessä puhelin soi. Vihaan puhelimia, vihaan vastata siihen, vihaan sitä ettei mulla ole kännykkää. Tässä perheessä neljällä ihmisellä viidestä oli kännykkä, joten oli kaksi vaihtoehtoa kuka soitti. Puhelinmyyjä tai Suvi. Sointi jatkui edelleen pätkäillen pitäisikö nousta. Lopulta kuulin Riikan vastaavan.

- "Joo on... ootas ...", hiljaisuus, "ei se taho puhua sulle nyt, moi."

En sanonut mitään. Riikka tiesi varsin hyvin kuinka arka asia kännykän puute minulle oli, 'Iskä' oli ostanut kummallekin omista pennuistaan välittömästi luurit, äiskällä se oli työn puolesta. Myöhemmin 'iskä' olikin alkanut pikkuhiljaa kangeta lankapuhelinta ulos talosta, koska sitä ei **KUKAAN** käyttänyt.

Riikka käveli huoneeni ohi testaten uutta Backstreet boys-soittoääntään ettei minulle olisi jäänyt epäselväksi kenellä luuri oli ja kellä ei. Alussa tuokin sattui, lopulta siihen tottui niin etten enää jaksanut reagoida asiaan, suljin vain silmäni ja annoin viiman puhaltaa lävitseni.

Mun elämä taitaa olla oikeasti perseestä.

2 .. Päivä jolloin minä kuolin

"Sinä aamuna en uskonut vielä tuonpuoleiseen"

Nojasin seinää vasten maaten puoliksi sängyn päällä ja tuijotin vastakkaisella seinällä ollutta kurssilaskuria. Suurimman osan aineista olin jo suorittanut loppuun, ei puuttunut montakaan kurssia että olisin voinut keräillä viimeiset pahvit lukiosta.

Ulko-ovi kävi, hetkeä myöhemmin kuulin keittiön suunnalta keskustelua. Käännyin katsomaan ikkunasta ulos samalla kun tunsin polttavan katseen takaraivossani. 'Iskä' norkoili ovella, ollen alussa hieman epävarma miten hänen pitäisi suhtautua minuun.

- "Se ei ollut oikein kivasti sanottu äiskälle" hän aloitti viimein.

Tuhahdin ja virnistin - en ollut sanonut mitään, mutta olin silti valmis syntipukki tälle pienelle perherauhan häiriölle jälleen. Palasin samalla pari vuotta taaksepäin, aikaan jolloin elettiin tässä kämpässä äiskän kanssa kahdestaan. Ei se silloin mitenkään erityisempää aikaa ollut, mutta nykyiseen verrattuna sekin vaikutti juhlalta.

Päästyään yli **OIKEASTA** iskästä, lyöttäytyi äiti yhteen tämän hyypiön kanssa, joka myöhemmin toi kaksi edellisestä avioliitosta jäänyttä yläasteikäistä pentuaan tänne. Pennut sopeutuivat, minä en. Tunsin olevani kotonanikin kuin loukussa, noiden kolmen saatanan ahdistamana.

'Iskä' vilkuili minuun hieman harhailevan näköisenä, olen kavereidenikin mielestä melko ilmeeton tyyppi niin halutessani, eikä todellista mielialaani juuri koskaan nähnyt ulospäin ellen niin halunnut. Hän aikoi sanoa vielä jotain, mutta vetäytyi ovelta tuntien itsensä hieman hölmöksi. Olen oppinut, että loppujenlopuksi ääretön neutraalius kaataa useimpien ihmisten vimman hyökätä sinua vastaan.

Ollessani jälleen yksin alkoi vihani kiehua. Massiivinen henkisen pahan olon tunne kasteli minut kuin rankkasade; nojasin käsiini ja itkin. Sami seisoj ovella, miettien uskaltautuisiko piikittämään asiasta vai olisiko hengen lähtö turhan lähellä - kävellen lopulta takaisin huoneeseensa.

Tiedätkö, olen unelmoinut hetkestä, jolloin voisin henkisesti kyykyttää tätä koko perhettä. Kun voisin jotenkin saada tämän kaiken tuskan heidän harteilleen ja antaa heidän kärsiä omantunnontuskissaan siitä mitä ovat tehneet.

Jätin monesti poisnukkumisfantasioissani jälkeeni lapun, jossa kerroin sen kaiken mitä minulle näiden vuosien varrella oli tehty. Mitä he ajattelisivat? Olisi vain harmi etten olisi itse näkemässä kuinka he hajonneine sieluineen toivoisivat minun vielä olevan maisemissa, jotta voisivat pyytää anteeksi käyttäytymistään. Mutta en minä niin voisi tehdä, sitten en olisi enää

itse näkemässä eikä koko hommassa olisi pohjaa, luonteeseeni pesiytynyt sadismi vaati aina pään silmästä.

Nostaessani pääni 'iskä' oli jälleen ovella. Se empi - kumpi olisi pienempi paha; katsella äidin kiukuttelua vai särkemiäni paikkoja. Sai se lopulta suunsa aukikin.

- "Kesälomalla ei tarvi sitten tulla meidän mukaan Kreetalle."

Jäipä vielä norkoilemaan ja katsomaan saisiko toivotun reaktion, en turhaan viitsinyt antaa sitä tyydytystä että olisin näyttänyt jotenkin harmistuneelta, käännähdin häneen päin ja tuijotin, se vetäytyi viimein. Kellon vauhti kiihtyi sitä tuijottaessa.

Seurasin raskain silmäluomin ulkona puhjennutta sadetta kuunnellen samalla äidin ja 'iskän' keskustelua keittiöstä.

- "Eihän se nyt tänne voi jäädä, iso ihminen", kampesi äijä minua pihalle.

- "Antaa sen nyt opiskella loppuun, kyllä se lukion jälkeen..."

- "Ei siihen voi enää luottaa...", ääni vaimeni kuin salakuunteluni olisi paljastunut, lopulta keittiön ovi pamahti kiinni. Keskustelu muuttui äänekkääksi kinaamiseksi, en tosin saanut enää sanoista selvää. En halunnutkaan, ahdisti jotenkin sanoinkuvaamattomalla tavalla.

En jaksaa enää.

Herätessäni oli yhä yö, hieman kahden jälkeen. Minulle oli kypsynyt niiden muutamien unituntien aikana idea. En jatka lukiota, en jatka täällä asumista, ja tekisi mieleni melkein sanoa etten jatkaisi elämistäkään, ellen olisi sadisti. Mutta sellaiseksi minut tekivät. Siat.

Heitin kaikessa hiljaisuudessa vaatteet päälle ja nappasin ohimennen käytävältä 'iskän' lompakon. Astuessani ovesta ulos aamuyön tunnelma vetäisi minut mukaansa, ne äänet, märän ruohon haju, etäiset huoltoaseman valot, ne kaikki yhdistettynä olivat tämä olo. Ja minä nautin siitä, eikä edes enää satanut. Lähdin kulkemaan kohti huoltoasemaa. Ei tästä pitkänkään matkan päässä kulki moottoritie ja huoltoasema sen varrella.

Kiersin huoltoasemarakennuksen sopivan matkan päästä; en halunnut tulla nähdyksi, huoltoasemalla päivystänyt tyttö nukkui autuaasti tiskiä vasten, huoltoaseman katolla oleva suuri digitaalikello oli juuttunut aikaan 23:04. Siinä se oli seissyt jo kuukausia eikä kai kukaan edes huomauttanut. Tai miksi huomauttaakaan?

Harpoin nopeasti yli pitkää ruohoa kasvaneen pientareen ja sain itseni vyötäröstä alaspäin märäksi. Suuntasin lopulta kävelemään valkoisen viivan oikealle puolelle, tie näytti hämärässä loputtomalle. Etäältä auton ääni alkoi lähestyä; aluksi sekin jäi tuulenvireen kahisuttamien heinien varjoon, mutta lopulta ääni voimistui ja pyyhkäisi ohitseni ennen kuin ehdin ojentaa käteni sitä kohti.

Heti perään tuli toinen. Ajoitin nyt eleeni paremmin, auton pitkät valot valaisivat hetken peukalo pystyssä ollutta kättäni ennen kuin se hujahti ohi kadoten pian jonnekin horisonttiin. Seuraava pysähtyi.

Kävelin vähän matkaa autolle ja avasin punaisen Fiatin oven.

- "Minnepäin?" kysyi kuski, vahva alkoholin haju korvasi aamun tuoksun.

- "Pois", totesin.

- "No piru, sinnehän minäkin" nauroi kuski istuutuessani eleettömästi hänen viereensä.

Kai se tästä vielä muuttuu.

3 .. Valo

"Sanovat .. että sillä on monet kasvot"

Auto kiilasi takaisin tielle. Tuijotin jonnekin kauemmaksi kuin horisontti tarjosi näkymää. Peruutuspeilissä roikkui Wunderbaumi, joka tarkemmin katsottuna oli leikeltä sillin muotoiseksi.

- "Ota huikka", kuski sanoi ja tarjosi avattua kaljatölkkiään. Pudistin päätäni, ryypätkööt kuski, minä pidän ajatukset selvinä. Vain sekunteja myöhemmin hän pudotti tölkin jonnekin jalkoihinsa ja kumartui nostamaan sitä. Mutkan takaa vastaan tulleen rekan valot olivat viimeisiä asioita joihin kiinnitin huomiota, tartuin ratista ja vetäisin rajusti oikealle. Pimeni.

Kului sekunteja, tunteja, vuosia, vuosisatoja. Tai en minä tiedä.

Heräsin nuotion räiskyntään. Kuuntelin pitkän aikaa vielä silmät kiinni tuota ääntä .. se lämmitti minua. Oikeastaan oli aika hyvä olo; mitä tarkemmin mietin asiaa, sitä paremmalta minusta tuntui. Kuin olisi nukkunut hyvin ja ajoittanut uniaikansa juuri nappiin.

Nousin lopulta istumaan ja annoin katseen kiertää; olin keskellä metsää, pienellä aukiolla, ei teitä eikä polkuja näkösilällä. Katseeni pysähtyi lopulta nuotion toisella puolella istuvaan vanhaan mieheen. Hänen iän uurtamat kasvonsa loistivat nuotion valossa, silmänsä tuijottivat minua herkeämättä ilmekään värähtämättä.

- "Ööh... moi", sain viimein sanotuksi. Vanhus nyökkäsi.

- "Katso", hän sanoi viimein kohentaen nuotiota kepillä ja kipinöiden loisteessa näin nuotiossa kuvion. Se hahmottui pikkuhiljaa kuvaksi, hautajaisista. Siellä olivat äiskä, Suvi .. pari tyyppiä koululta .. ja jopa 'iskä'. En ehtinyt kysyä.

- "Se olet sinä, 48 tuntia tästä eteenpäin."

- "Olenko mä kuollut?", kysyin hieman hämmentyneenä.

- "Tavallaan", vastasi vanhus.

En voinut jättää kysymättä.

- "Olet sä joku enkeli tai jotain?"

- "Tavallaan"

Katselin nuotion kuvaa, joka alkoi pikkuhiljaa hiipua kadoten lopulta kokonaan näkyvistä.

- "Mitä sä tarkoitat sillä 48 tunnilla?", tenttasin lopulta saatuaani taas ajatuksen päästä kiinni.

- "Tätä olet viimeiset vuotesi toivonut, nyt sinulla on 48 tuntia aikaa seurata kenen tahansa tapaamasi ihmisen elämää. Voit katsoa heidän menneisyyteensä tai tulevaisuuteensa sellaisena kuin se on ilman sinua. Sitä kuitenkin et näe, mitä kävisi jos sinä olisit ollut paikalla. Käytä aikasi hyvin."

Olo oli nyt jotenkin leijuvan epätodellinen vaikka äsken vielä luulin olevani itseni. Vanhus tuijotti nyt jonnekin tyhjyyteen, minua alkoi pelottaa. Nousin varovasti seisomaan, saamatta mitään reaktiota läsnäolijalta. Lähdin kävelemään kohti metsän laitaa huterin askelin. Tämä oli liian epätodellista. Vaihdoin juoksuksi, puut vilahtivat ohitseni, nuotion valon kajastus loppui aikanaan ja seisoin pilkkopimeässä; sydän hakkasi. Oli kylmä.

Heräsin nuotion räiskyntään. Kuuntelin pitkän aikaa vielä silmät kiinni tuota ääntä .. se lämmitti minua. Säpsähdin pystyyn.

- "46 tuntia", sanoi vanhus.

Tuli paloi nyt kirkkaampana, sen lähellä oli hyvä olla.

- "Miten..."

- "Keskity tuleen, ajattele henkilöä ja aikaa", vastasi vanhus keskeyttäen kysymykseni.

Istuin maahan ja täytin tajuntani nuotion kuvalla. Pian erotin liekin loisteesta hahmoja. Halusin nähdä kodin, sen jälkeen kun minua ei enää ollut.

Äiti istui keittiön pöydän ääressä ja itki, nuotion liekki hehkui surua. Samalla tavalla kuin lämmön tunne, huokui koko surutunteiden spektri liekistä minuun. Se sattui minuun todella.

Kiihdytin ajan kulumista, vuotta myöhemmin äiti oli jo naimisissa 'iskän' kanssa. Nuotio hehkui rakkauden tunnetta; iloa ja läheisyyttä. Tunnetta kuitenkin varjosti jokin. Tunsin sen selvästi, kuin kylmä tuulenvire kynttilän liekissä noiden tunteiden joukossa.

Siirryin vuotta myöhempään aikaan. Äiti makasi sairaalassa, 'isän' kummatkin pennut ympärillään nyt jo vähän isompina. Tästä näkymästä huokui epätoivon, lähdön, yhtä aikaa lähellä ja kaukana olemisen tunne. Pennut eivät ymmärtäneet, mutta 'isä' istui oven takana käytävällä ja itki, katkerasti.

Kuukautta myöhemmin äiti oli poissa. Kuva katosi viimeiseen sydämen lyöntiin. Jäin tuijottamaan nyt hiipumassa olevaa tulta kyöneleet valuen.

- "43 tuntia", sanoi vanhus ja heitti pari halkoa tuleen.

4 .. Elämän palo

"Elämä kuin hiillos"

Nuotio elpyi pian. Tuijotin nyt Suvia, sairaalassa. Sängyllä makasin minä, tajuttomana ja hengityskoneen perässä. Nuotion hehku oli pelkoa, surua, ahdistusta. Sydänkäyrä muuttui lopuksi suoraksi viivaksi, hänen katseensa painui maahan, nuotion tunnelma alkoi paleltaa minua. Sairaalan kello näytti 19:03 tuona hetkenä.

Katsoin pois päin, kunnes jokin pakotti minua seuraamaan tilannetta eteenpäin. Hoitajat juoksivat paikalle, Suvi vietiin käytävälle, jonne hän jäi itkemään. Viha kiehahti minussa, näin kuka hänen viereensä istuutui: yksi niistä mulkuista, joiden takia sain kävellä täällä ikuisessa jääsateessa. Tämä .. ritari .. tarjosi olkapäätäni jota vasten itkeä.

Aavistin pahaa, kuukautta myöhemmin Suvi kävi lähes päivittäin tämän ritarinsa luona, joskus itkivät, joskus nauroivat. Mutta minua sattui tapa jolla tämä kusipää puhui minusta: kuin parhaana kaverinaan - vaikka juuri hän oli suurimmaksi osaksi mielestäni vastuussa henkisen minäni pahoinvoinnista.

Tätä jatkui yli vuoden. Tunsin kaikki tunnetilat mitkä hekin, kunnes Suvi alkoi tuntea epävarmuutta. Se alkoi pisaroista, mutta muuttui nopeasti kylmäksi virraksi ja etäännytti paria toisistaan kunnes lopulta tuli selväksi, että toinen heistä oli ollut vain olkapää jota vasten itkeä.

Tuona iltana tuo onneton jätkä päätti elämänsä unilääkkeiden yliannostukseen. Ei hän varma ollut tunteistaan, mutta kaiken lähes murskaavan yksinäisyyden tunteen keskellä palo koston tuli, hän kirjoitti viestin ennen lähtöään. Ja kaiken tämän tunsin.

- "38 tuntia", tuli tilanneraportti, minua väsytti.

Palasin takaisin Suvin elämään. Hän oli nyt muuttunut, siitä ujosti hymyilevästä persoonasta ei ollut jäljellä mitään. Nuotio hehkui onttoa oloa joka sai minut palaamaan hetkeksi omiin muistelmiini.

Seuraavalla viikolla se sitten tapahtui - poliisit kävivät hakemassa Suvin. Työnsivät pakolla kallonkutistajalle, oli nimittäin tämä arvon ritari maininnut Suvin syyksi luovutukseensa. Jos olosuhteet olisivat olleet toiset, olisin nauranut sille ruikutuskirjeelle, voi herran jestas sentään miten äidin pienen mussukan elämä menee ihan pilalle jos tyttö jättää, selvisinhän minäkin vaikka tuo kusipää jaksoi potkia minua pitkin lattioita vuosia putkeen.

Niin... minä selvisin siitä.

Pysähdyin pohtimaan mitä olin juuri saanut mieleen. Uskomatonta .. minä todella selvisin siitä, ilman tätä vihaa ja tuskaa olisin voittaja.

Ajan kuluessa Suvin elämässä alkoi nuotio hehkua pelon tunnetta todellisuuden lipsumisesta. Jälleen kerran se alkoi pisaroina, päätyen lopulta ukkossateeseen. Hän pelkäsi, pelkäsi kuollakseen otteensa maailmaan lipsuvan. Seurasin häntä vuosikymmeniä jotka hän vietti suljetulla osastolla. Se sama pelko jäi hänen viimeiseksi tunteekseen.

Havahtuessani jäätävän kylmä pelon tunne hehkui nuotiosta sen hiipuesssa. Vanhus kohensi tulta ja lisäsi halkoja.

- "23 tuntia", hän sanoi.

Aloin vasta nyt ajatella tarkemmin tuota aikaa.

- "Mitä tarkalleen ottaen käy 23 tunnin kuluttua?", kysyin viimein.
- "Kaikki tämä katoaa, sinä teet ratkaisun ja minä tapaan uuden ihmisen", hän sanoi.
- "Millaisen ratkaisun?"
- "Sittenpäähän näet, nyt tärkeää on vain tutustua siihen mitä nuotiossa näet. Se auttaa päätöksessäsi", hän vastasi ja jäi tuijottamaan tyhjyyteen.

Olin vielä kysynyt, mutta huomioni kiinnittyi taas nuotioon, joka alkoi jälleen loistaa. Arvon herra ritari ei koskaan toiminut yksin, hänellä oli aina jengi mukanaan. Siirryin jengin uuden johtajan elämään.

Nuotio alkoi nyt hehkua tukahdutettua tuskaa, sitä kierrettiin viinalla, kovillakin huumeilla, mutta ajatusten ikirouta ei päättynyt koskaan. Kun jengillä ei ollut enää keulahahmoa, lähtivät kuka minnekin, muutaman onnekkahan tie kävi huumeaparantolan kautta, muut päätyivät teiden varsille ja katuojiin ohikulkijoiden löydettäväksi.

Oli tavallaan aika ironista katsella, miten jengin haaveet omasta kodista ja elämästä muuttuivat pikkuhiljaa haaveeksi seuraavasta piikistä, toiveeksi edes hetkisestä helpotuksesta siitä kaikesta.

Nostin katseeni nuotiosta.

- "Mitä näille kaikille kävisi jos minä eläisin tuohon aikaan?", kysyin.
- "Jos kertoisin, silloinhan tietäisit tulevaisuuden, etkös niin?", hän vastasi jättäen minut miettimään tilannetta.
- "14 tuntia jäljellä", hän sanoi kohentaen tulta, hetken aikaa kipinöiden seasta näin itseni jälleen sairaalassa, Suvi rukoili. En koskaan osannut edes aavistaa hänen olevan uskonnollista tyyppiä.
- "Ei hän olekaan", aloitti vanhus, "epätoivo saa tuon aikaan." Hän siis kuuli ajatukseni. Minua alkoi väsyttää todella pahasti.

Tämä on aivan uskomatonta.

5 .. Tuli sammuu

"Ja ne kysyy vielä miksi minä olen niin kaikennähneen oloinen?!"

Oikeastaan en edes tiedä miksi valitsin juuri Samin seuraavaksi, hän vain sattui tulemaan ensimmäisenä vastaan. Jälkeenpäin, en tiedä mitä minun pitäisi sanoa. Vain vuotta myöhemmin näin hänet tuhoamassa järjestelmällisesti paria vuotta nuoremman elämää, nuotiosta räiskyi kipinöitä, jotka toivat muassaan hetkellisiä ilon tunteita. Tuo jätkä nautti tuosta vallan tunteesta.

Seurasin tilannetta vuosia, hetkellisesti nuotio tarjosi tasaista tylsyyden tunnetta, kipunoiden välituntien aikana ilon ja onnistumisen tunnetta - onnistumisen tunnetta toisen elämän tuhoamisesta. Minä voin pahoin.

Syvä toivo Samin epäonnistumisesta alkoi kalvaa sisintäni seurattessani hänen elämäänsä. Tuli nuotiossa hohti itsevarmuutta ja välinpitämättömyyttä, kahta asiaa joita en Samissa ikinä ollut nähnyt tässä mittakaavassa. Hän murjoi läpi amiksen jatkaen samaa linjaansa seuraavissa laitoksissa. Tämä linja näytti jatkuvan koko hänen elämänsä läpi, kerran opittu kaava ei koskaan muuttunut. Loppuun asti hän pärjäsi omillaan, hakkasi vaimoaankin vanhoilla päivillään. Minua puistatti.

Seuraava kohde oli oikeastaan looginen jatke edelliseen, siirryin seuraamaan Riikan elämää. Rehellisesti sanottuna yllätyin alussa, heti hänen elämäänsä siirryttyäni nuotio alkoi hehkua viileyttä, ei ollenkaan sitä räiskyvää nautintoa toisten kärsimyksistä kuin Samilla.

Toimintamalli oli sama, toteutustapa vain niin kovin erilainen. Riikka ei hakannut ketään, hän oli luokan kiltti tyttö .. mutta vain kun häntä tarkkailtiin. Nuotio antoi ensimmäiset lämpimät väreensä, kun hän luokan tyttöjen porukan johtajana teki selväksi ettei luokalle kaivattu "ketää vitun rumia laskejä", kuten sananmukainen ilmaisutapa oli.

Tilanteen loppu ei vaikuttanut eroavan juurikaan veljensä lopusta, päättyi lopulta vaimoksi

korkeamman keskiluokan asuinalueelle, kaksi lasta ja kultainen noutaja. Aivan viime metreillä kuitenkin tuli muutos. Luki nimittäin kodittomien suojan joulusta ja näki siinä erään tutun vuosien takaa.

"Vitun ruma läski", oli hän tuosta sanonut. Sinä hetkenä se vihlaisi häntä jäätävästi, kauan se kestitkin oppia.

Nostin pääni vaivalla ja katsoin vanhusta. Olisin halunnut kysyä .. mutta väsytti .. väsytti niin etten voinut enää kuvailla sitä sanoin.

- "Olisit kysynyt voitko muuttaa asioita. Tavallaan. Ihmettelet miksi sinua väsyttää, elinvoimasi alkaa olla loppuillaan, sinulla on 5 tuntia aikaa, käytä ne hyvin", hän sanoi.

Ketä vielä voisin katsoa? Nuotion räiskyminen katosi pieniksi hetkiksi nuokkuessani puoliuudessa. Sain omituisen idean. Se tyyppi jonka minut otti kyytiin!

Näin nuotion läpi pientareen jossa auton jäännökset lojuivat, päätin katsoa tapahtumia käänteisessä järjestyksessä. Hetkenä jolloin minä astuin kyytiin, alkoi nuotio hehkua epätoivoa, halua paeta mennyttä. Mitä hän pakeni? Edelliseen päivään .. silloin nuotio hehkui jännitystä, kostonhalua. Näin hänen vailla epäilystä tappavan jonkun kylmästi. Hän ei itse hyväksynyt mutta uskoi toimivansa oikein.

Palasin ajassa taaksepäin, tuo pakenemisen tunne väheni hänen nuortuessaan, mutta nuo veriteot jatkuivat. Joka kerran hän menetti palan sielustaan vaikka ilmiselvästi luuli voittavansa jotain.

Palasin lopulta aikaiseen nuoruuteen, jossa nuotio hehkui kylmän sateista tunnelmaa. Nyt näin nuo muutkin, tulevaisuudessa kuolevat. Jouduin katsomaan muualle ja sulkemaan silmäni. Tuo näytelmä muistutti niin suuresti omia kouluaikojani, niitä sateisia. Ja joka välitunti tuo näytelmä alkoi uudestaan, yksi saalis - monta saalistajaa.

Hän oli kuin minä, päätyneet vain myöhemmin erilaisiin ratkaisuihin. Horjuin jossain ymmärryksen ja tajuttomuuden rajamailla.

- "Maailman koneiston loppupeleissä hänelle käy aina noin, mutta ironista kyllä, hän loppujenlopuksi sai aikaiseksi mitä halusikin; korjata nuo vauriot jostakusta muusta. Ymmärrätkö mitä sanon?", vanha mies sanoi.

Nuokuin, en kyennyt enää vastaamaan.

- "Kuulehan, kaveri. Aikasi alkaa olla täynnä. Oli kiva tavata, tapaamme joskus myöhemmin uudestaan, mutta ennen kuin lähdet, ota tämä", hän sanoi kävellen viereeni ja pujotti kaulakorun kaulaani. Hopeisessa ketjussa roikkui pieni kultainen liekki.

- "Valitse hyvin", hän sanoi lopulta ja taputti minua olalle.

Näin kun nuotion viimeinen kipinä sammui.

6 .. Vaihtoehtomaailma

"Kaunis loppu pelottaisi minua"

Summeri ulvoi tasaista ääntä hätkähtäessäni takaisin tajunnan maille, samalla ääni muuttui tasaiseksi, "ti-di .. ti-di". Seinäkelloon kääntyi aika 19:03. Joku hyökkäsi sängyn vierestä halaamaan minua ja kesti monta pitkää sekuntia ennen kuin tunnistin Suvin.

- "Rukoilit sä?", kysyin. Hän katsoi minua kyynelten läpi. Kaulaani viilensi ketju, varovaisin liikkein katsoin sitä tarkemmin. Se oli kultainen liekki hopeaketjussa. Tuntui niin epätodelliselta. Samassa lääkäriyhmä ryntäsi ovet paukkuen huoneeseen, mutta mä olin jo elossa.

Mitäkö sitten kävi?

Päästyäni sairaalasta oli kaikki entinen muuttunut. Se väsynyt voimaton minä kai eksyi jonnekin sinne metsään, jättäen energisen ja elämään uskovan version jäljelle.

Herra ritari törmäsi Suvin sijasta mukavaan hoitsuun ja elävät nykyisin leveästi. Entisen jengin varajohtaja voitti lotossa ja jenginkin jäsenet pääsivät koulunsa läpi, yksi kaikkea todennäköisyyttä vastaan yliopistoon.

Sami muuttui hieman mutta tarpeeksi, päätyen alempaan keskiluokkaan. Samoin myös Riikka. Sain hetken aikaa lööppikuuluisuutta, matkustajan puoli onnettomuusautosta jäi kuin ihmeen kaupalla vahingoittumattomaksi. Kuljettaja tosin ei ollut niin onnekas.

Ihmettelen vieläkin usein iltaisin niitä 48 tuntia, vanhaa miestä ja kaulakoruani. Voisin vaikka vannoa, että koru säteilee jonkinasteista lämpöä ja energiaa minuun.

Entä minä ja Suvi?

No, kai jotain pitää jättää mielikuvituksen varaankin.